

De Noorderzon scheen - Dennis

Wij zijn in Alkmaar een beetje 'bekende Nederlanders'.

Wij waren het gezin waarvan de vader op een dag zomaar verdween.

De vader waar iedereen naar had gezocht. De vader waar naar was gedreigd; misschien was hij in het kanaal gevallen? De vader die nooit meer terugkwam.

Het heeft de gemoederen in onze stad behoorlijk bezig gehouden. Het is natuurlijk ook een intrigerend verhaal.

Pap kwam op een avond niet thuis om te eten.

Het was op een maandag, want mijn zus moest die avond nog naar badminton. Mam mopperde, wachtte nog een hele tijd of hij alsnog zou komen en begon toen toch maar met ons te eten.

Man, wat was ik daar blij om: ik had bere-honger!

Toen wij 's avonds naar bed gingen was pap er nog niet weer. Mam stelde ons gerust. Er was vast iets op papa's werk en hij was kennelijk niet in de gelegenheid om te bellen. Ze kuste ons welterusten en ik ging gewoon slapen.

De volgende morgen was er van de rust bij mama niks meer over. Ze was heel erg bezorgd om papa. Ze had de politie al gebeld maar er waren geen meldingen van ongelukken of zo.

Mam bracht Naomi en mij naar school en zei tegen juf: "Peter kwam gisteren niet thuis voor het eten, hij is de hele nacht weggebleven: ik ben vreselijk ongerust".

"Hij komt in de loop van de dag vast wel weer opdagen met een lul-verhaal. Sterkte hoor!"

Het werd een nare, onrustige week. De politie kwam heel vaak met mama praten. Of ze ruzie hadden gehad? Of mama dacht dat papa ontvoerd zou kunnen zijn?

Mijn kinderbrein ging met al die suggesties aan het fantaseren en daar ben ik eigenlijk nooit meer mee opgehouden. Alle scenario's zijn honderden keren de revue gepasseerd, maar het meest voor de hand liggend was dat hij dood was. Hij werd na een aantal jaren in ieder geval dood verklaard om dingen als hypotheek en verzekeringen af te kunnen handelen.

In Alkmaar was paps verdwijning the talk of the town. Er is met man en macht naar hem gezocht maar na de hype van de eerste maanden zakte de media-belangstelling voor ons gezin langzaam weg. We kregen ontzettend veel hulp vanuit onze omgeving. Op school werd een actie voor mam en ons gehouden, want qua financiën was het ineens heel moeilijk geworden. Verder waren opa en oma heel veel bij ons en ik begreep later dat die mam ook steunden met geld. Mam is de klap nooit meer te boven gekomen. Ze viel in het begin kilo's af en die zijn er niet meer bijgekomen. Ze veranderde van een vrolijke, vriendelijke moeder in een stille en zorgelijke vrouw.

Ze vond een baan, ze zorgde goed voor ons, maar je kon goed merken dat de glans van haar leven af was. Er kwam geen nieuwe man in haar leven; ze stond er eenvoudigweg niet voor open.

Voor ons ging het leven ook gewoon door. Als kinderen ben je kennelijk flexibel. Ik fantaseerde over van alles wat er met pap gebeurd zou kunnen zijn, maar legde me er op den duur bij neer dat hij was overleden.

Heel af en toe kreeg ik nog wel eens een vraag "Hé, was jouw vader toen niet spoorloos verdwenen? Ooit nog wel eens iets gehoord?" Nee. Tot 3 maanden geleden.

Ik was bij Mam. Die zit altijd stipt om 20.00 uur voor het journaal en ik zat op de bank te pielen met m'n telefoon.

Opeens schreeuwde Mam: KIIK! DENNIS KIIK! PETER! PAPA!

Er was een flatgebouw ingestort in Nairobi, Kenia en Mam dacht dat ze pap zag bij de hulpverleners. Hij keek even in de camera maar draaide zich onmiddellijk weer om.

Wel dertig keer hebben we het stukje bekeken. Mam was er van overtuigd dat ze Pap had gezien, maar de man die ze aanwees was wel erg mager en grijs. De trekken in zijn gezicht kwamen me wel enigszins bekend voor, maar hij leek niet op de papa zoals ik hem op mijn netvlies had staan.

Mam was in alle staten. Ze belde die avond nog haar hele netwerk aan familie en vrienden op. Ze moesten allemaal het Journaal terugkijken want ze had Peter gezien. En inderdaad: er waren meer mensen die Pap in die hulpverlener herkenden.

Mijn oom Wim (de broer van Pap) en ik hebben actie ondernomen. Informatie gevraagd over dat ingestorte flatgebouw, contact gezocht met de Keniaans ambassade, inlichtingen gevraagd over de hulpverleners en kwamen uit bij Artsen zonder Grenzen.

De man die wij bedoelden heette Piet. Hij deed alles op het gebied van computers voor AZG, maar die bewuste dag was het alle hens aan dek geweest, vandaar die hulpverlener-rol.

Vier dagen later had oom Wim een huilende Piet aan de telefoon. En oom Wim kon ook niet meer stoppen met huilen. Ze spraken af dat Wim naar Afrika zou vliegen voor een ontmoeting met Piet, die dus Peter bleek te heten. Dat is nu bijna 3 maanden geleden.

Bij stukjes en beetjes kwam het hele afschuwelijke verhaal boven water.

Pap was twintig jaar geleden gevlucht voor de sleur van het gezinsleven in de hoop een ander leven te beginnen als een ander persoon. Hij was begonnen op IJsland, maar vond rust noch duur. Hij werd geplaagd door schuldgevoel, had heimwee en had na een half jaar al spijt van zijn stap. Maar hij durfde niet meer terug. Hij schaamde zich verschrikkelijk voor wat hij zijn gezin en zijn familie en vrienden had aangedaan.

IJsland was het begin geweest van een reeks landen waar hij los-vaste baantjes en los-vaste relaties had gehad. Gedreven door wroeging vond hij na vijftien jaar dat hij in ieder geval nog iets nuttigs met zijn leven moest doen. Daarom had hij zich vijf jaar geleden aangemeld als manusje van alles op computergebied bij AzG. Voor een minimumloon is hij met zijn expertise van onschatbare waarde voor de organisatie.

Pap is inmiddels weer een paar dagen in Nederland geweest en we zijn als gezin weer met elkaar herenigd. Maar 'one happy family' zullen we niet meer worden. Er is te veel gebeurd.

Eén ding had hij al die twintig jaar bewaard en ook meegenomen: een wollen kinderhandschoentje voor een jongetje van zes. Mam moest hartverscheurend huilen: daar had ze twintig jaar geleden samen met mij nog heel lang naar gezocht.....

Pap en Mam hebben afgesproken dat ze allebei in eerste instantie hun gewone leven weer oppakken. Ze zullen met elkaar gaan skypen en met gesprekken proberen die twintig jaar te overbruggen en weer nader tot elkaar te komen. Volgend jaar, als iedereen aan het idee gewend is en de scherpe kantjes er wat af zijn komt Pap een week naar Nederland.

Wie weet.